

7.
A' te' két szemedről te olly végezést tégy,
Ne tekints a' bűnre senkinek kedvéért, ne
fordítsd hamisra igaznak törvényét, jöve-
vény szegénynek el ne vedd kenyerét.

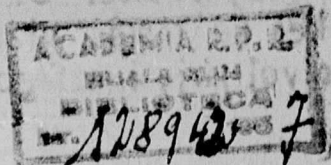
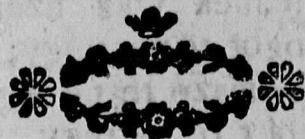
8.
Mert kedves Istennél tiszta ártatlanság,
Szegényekhez való sze' id irgalmaság, E'
kettőnek végén vagyon a' Menny-ország.

9.
Szenteknek példáját előtökbe adtam, kit
idveségetekre néktek meg mutattam, kit ha
meg-tartatok, úgy használ azt tudom idves-
ségre néktek út-at-is nyitottam.

Így-is, úgy-is nézd-meg, mi e' szóknak

V É G E.

Meg-ládd akkor szíven, kinek hol túr férgé.

Nro 13.

A' MOSTANI IDŐ-BÉLI FONYÓK HISTÓRIÁJA.

E L S Ő,

Mostan hevertemben egy dolgot monda.

M Á S O D I K.

Sirathatom, a' mik rajtam estek, lettek.

H A R M A D I K.

philostén mint Flórentinát, 's a' többi.

Nyomtattatott ebben az új Eztendőben.

E L S Ö.

M ostan hevertemben egy dolgot mon-
danék, dolgom eránt arra mert i-
gen rá érnék, ha a' fejer fereg meg nem
haragudnék, röllok egy éneket majdan
énekelnék.

Köz-példában szokta fejer - nép mon-
dani, Kedden, Szerdán, két nap soha
nem jó fonni, sőt azon napokon nem
jó mátolálni, mert az olyan fonál nem
fog jó meg kelni.

Ha Hétfőre kelvén kender - munkát
tészefsz, egész esztendeig mind csak
beteg lézfesz, aprólék - marhában i-
gen fok kárt vészefsz, el-veszik te
henned, hasznót azon vesztesz.

Tsötörtökön ilyen magyarázot va-
gyon, hogyha estve fonnak, ördög ö-
rül azon, ott fok üres orsót hán - bé az
ablakon, rettenetes zörgést támaszt a'
padláson.

Szombaton szokták jól a' rokkát
el - dugni, Hétfőn, Kedden, Szerdán rá
érnek keresni, Pénteken kenderre nem
jó igen nézni, keze, lába, ki fony,
meg - fog sugorodni.

Tehát jó fejer nép így vagyon dolgo-
tok, hogy egy héten hat nap innepet
tartatok, a' kender-munkának ellene-mon-
dotok, dítséreteteket földre tapodjátok.

Sátoros innepre szősz ha marad rokkán,
szörnyű tsuda léfzen embernek a' házán,
korpa-húrka léfzen innepre ő rúdján, ne
szánd hát, jó tüzet rakj belőle konyhán.

Roszs ember volt elsőben ki csinált
orsót, meg-érdemlett volna metélve teste
sót, nem érdemlett volna, meg-hidd egy
szem borsót, áldott embert volt, ki tsi-
nált boros korsót.

Tökkel harangoztak minapában Budán,
ha meg-magyarázom, ki-fogok a' Jutkán,
addig dúdolgatott fonván az orsótskán,
bé-itta a' kontyát végtére a' kortsmán.

Klára mátkám szőszét azért nem fon-
hatta, rakáson az egér mert öfzve-húgy-
gyozta, őt hólnaptól-főgva rokkáját se lát-
ta, mint a' Tsaplárnénak maga ki-vallotta.

Örzse szaporítska, Kata hamarítska,
Rúzsinka puhátska, Éva bor-iszátska,
Panna Patvarítska, Ilkó pálinkátska, de
bezzeg közöttök ritka jó fonyótska.

Kilentz kira kendert téfzen az hátára,
Zsuska fietséggel vífzi a' vásárra, nintsen
pendelkéje, el - adja, magára gyóltst
véfzen, és töldja ingének állýára.

Te álmos Rebeka mit szűnnyadsz mint patkány, jobb volna farodat rifzálnád a' rokkán, de anyád sem kapott mint te a' fonyótskán, alvásában holt-meg a' száraz padotskán.

Seregestől néha a' fonyóba mennek, kender - munka felől keveset végeznek, hanem pólturánként inkább filléreznek, mi dolog útszánként arról beszéllgetnek.

Ifjú Legényekkel ottan kaczéroznak, látván gerjedeznek, rájuk ásitoznak, tréfát ütven, majd meg - hálnak, tom-béroznak, patvár tudja, hol nem fok-szor kalandoznak.

Ritka személy, kit nem rágnak, a' vagy szólnak, nintsen betsülete köztök a' jámbornak, fokakra tsúfságul mese nevet adnak, fonyók' feregébenn ezzel mulatoznak.

Rúdra hánnya fonyó fonalat házánál, dítsekedik véle, de nintsen több annál rokkáját sem látta több két Hólnapjánál, Nintsen - is únalmásb Munka a' fonásnál.

Ha így tsúfoltatom, orsóm' megátkozom, rokkám', és mindenem', az Kotsmára hordom, a' matolámat-is ár-ruban botsátom, borból szőtt Istránggal magam' fel - akasztom.

Így ofztán mentem - meg magamat fonyástól, éjjeli 's nappali fok virrasztástól, bútsút vészek gyalog és pergő rokkámtól, kik fokszor el-vontak pár-nás noszolyámtól.

A' kik nem illyenek, itt meg-botsásának, ennekutánna-is dologhoz lássanak, fonnyanak, máfsal - is gyakran fonnyássanak, kívánom a' jóbán megmaradhassanak.

M Á S O D I K.

Sirathatom a' mik rajtam estek, lettek, minap engem kéretének ennek, egynek, de nem menék, bűt ízerzék fejemenek, nagy bánatot, gyötrelmet szívemnek.

Tsak egy úttal kilentz legény kére mére, de egynél több nem mehet erre, helyre, nem vőlt többnek jó finge mérésre, azért hozzám tsak ez az egy tére.

El-szaggattam harmintz három pártát, kártát, noha búval fizettem az árrát, kárát, még-is mostan vetem - el a' pártát majd meg - íszom áldomás - poharát.

Jó fársáng vőlt, mert énnékem szolgált, használt, a' szerentse jobb - kezemnél sétált, talált, éllyen foká, ki e' hètre tsinált, el-kerülje, ne lássa a' halált

A' jó Fársáng szűzeket ragadja, hord-
ja, a' páratlant párossá tsinálja, adja, a'
rosz fársáng leányt szomorítja, mert a'
pártát árva fején hadja.

Fársáng után van szájjában átok, fzi-
tok, Legényeknek házat nem tisztítok,
nyitok, bal szemmel nézek, már kit lá-
tok, mondja. fára méltók mind volnátok.

A' vén leány várja a' Fársángot, tán-
tzot, mert meg-únta a' nyomorúságot,
lángot, melly ő néki okozott aggságot,
sír, kesereg, óhajt boldogságot.

En - is sírtam, de immár nem sírok,
rívok, mert már az Urammal járok, ked-
vem szerént vele kelek, járok, és min-
den jót csak ő tőle várok.

Tudm napam fokszor mondja, kelj-
fel, ülj-fel, dühödjél - meg, nyugodtál
az éjjel, kelj-fel, de ezeket halgatom bal
füllel, mert a' méztől a' méh nem szalad-el.

En ezután csak azt mondom, hajja-húj-
ja, szép a' mátkám, nintsen semmi híjja
tsókra termett szép ortzája, szájjja, va-
gyon néki kedvem szerént hájja.

Meg - van a' mint régen óhajtotam,
vártam, meg - van az - is, a' mit rég' a-
kartam, láttam, minden búmat szélre bo-
tsátottam, régi gondtól im' el-is bútsúztam.

HAR-

H A R M A D I K.

1.

Philosten mint Florentinát,
Kedvelte Páris Helenát:l:
Theogenes Kárikliát,
Theséus Ariádnéját,
Ugy én - is kedvelnélek.
Szívemben rejténélek.

2.

De jaj hervasztod szívemet,
Epesztet hív szerelmemet,
Lankasztod rózsza-színemet:
Búban borítod éltemet:
Mert hajlandóságod nagy,
Sok szívhez köteles vagy.

3.

Most vigasságra derítetd,
Szívemet majd keserítettetd,
Hol szép nap-fényre derítetd,
Ott ezer buba merítetd,
Így bánfsz hív szerelmemmel,
Járfasz igaz hívemmel.

4.

Már szerelmed' fel-rontója,
Szívem' gyenge várát vívja,
Minden kedvét hozzá szívja,
Fél tőlle, esik nagy kínja,
Mert ha most eszembe jutsz,
El-fordulván máshoz futsz.